

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.046/2020/9.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a dr. Lehőcz József ügyvéd (cím3.) által képviselt felperes (Helység1/2,.) felperesnek dr. Kókai Judit ügyvéd (Helység3/4, .) által képviselt Zrt1. (Helység1/2, .) alperes ellen munkáltató egészségsértése miatti kárfelelőssége iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2020. július 14-én kelt 71.M.70.039/2020/16. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 18. sorszám és az alperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 20.000 (húszezer) forint fellebbezési illetéket, az ezt meghaladó 100.000 (egyszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság irányadó tényállásként fogadta el az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást, mely szerint felperes 1996. február 12-től állt munkaviszonyban alperessel, vágár munkakörben dolgozott. A munkakörében rendszeresen nehéz fizikai munkát végzett, 40-50 kg súlyú vasakat, fa gerendákat, láncokat, deszkákat kellett kézi erővel mozgatnia. A szállítandó anyagot méretétől, súlyától függően ketten, vagy négyen szállították, vállra emelve, vagy a földön húzva. A munkavégzés során gyakran kellett nehéz súllyal guggolni, görnyedni, időnként négykézlábra ereszkedni, ha a vágat magassága miatt nem tudtak felegyenesedni. A vágári munkakör részeként a felperes feladata volt közet és szén lapátolása is, ezeket a munkákat napi 8 óra munkaidőben végezte. Műszakonként 25-

30 db 100 kg-os vasat kellett a munkavállalóknak megmozgatni. A felperes munkáját szélsőséges körülmények között párás melegben, vagy rendkívüli hidegben, föld alatt végezte.

[2] A felperesnek már 2005-2006. években is voltak egészségügyi panaszai. Derékát, nyakát, vállát, térdét fájalta, rendszeresen orvosi kezelést vett igénybe, rövid időtartamra táppénzes állományba is került. Tüneteire infúziós kezelést kapott.

[3] A felperes 2008. november 17-én üzemi balesetet szenvedett. A baleseti sérülése miatt 2008. november 18-tól keresőképtelen volt, baleseti táppénzben részesült, majd 2009. november 19. és 2010. február 4. között szabadságot vett igénybe.

[4] Az alperes 2010. január 22-én közölt rendes felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette, a munkaviszony 2010. június 17-én megszűnt.

[5] A felperes 2010. június 18-tól 48%-os egészségkárosodására tekintettel rokkantnyugdíjban részesült a Közép-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság 33-03568/2010/011. számú határozata alapján.

Az üzemi baleset következményeként jobb vállízület mozgáskorlátozottsága, fájdalmassága, a domináns jobb oldali karjának csökkent terhelhetősége, ügyetlensége maradt fenn.

[6] Az Állami Népegészségügyi és Tisztai Orvosi Szolgálat Országos Tisztai Főorvosi Hivatal Munkahigiénés és Foglalkozáségszségügyi Főosztálya felperes foglalkozási megbetegedésének bejelentését elfogadta, „csontok, ízületek, izmok, inak túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele által okozott betegség” diagnózist állapított meg, és D4 kóddal nyilvántartásba vette. Erről a felperes 2016. július 4-én kelt tájékoztatásból értesült.

[7] A felperesnél mozgásszervi betegségként a jobb váll sérülésén kívül a nyaki és ágyéki gerincszakasz elfajulásos elváltozása és porckorong bántalma, valamint a nagyizületek elfajulásos elváltozása áll fenn. Valamennyi betegség és elváltozás alapját saját sorsú megbetegedése képezi, amelyen az általa végzett nehéz fizikai munka és kényszersértés jelentős mértékben súlyosbított, ezért az foglalkozási megbetegedésnek minősül.

[8] A felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 48%, amelyből 23% a 2008. november 17-én bekövetkezett üzemi balesetére vezethető vissza. További 10% mértékű egészségkárosodás foglalkozási megbetegedésből származik. Ezen állapota végleges, abban sem javulás, sem jelentős rosszabbodás nem várható. A felperes rokkantsági ellátásban részesül, munkaviszonyban nem áll, foglalkozási megbetegedéssel összefüggő állapota akadályozza a közepes és nehéz fizikai munka végzésében, a sportolásban is.

[9] A felperes saját üzemi balesetét megelőzően szemtanúja volt munkahelyén egy súlyos kimenetelű balesetnek, ami kulcsélményként pszichés állapotát negatív irányba

befolyásolta, ekkor alakult ki alvászavara is. Pszichés állapotának további romlása okozati összefüggésben áll üzemi balesetével.

[10] A felperesnek mindennapos fájdalmai vannak, tartósan állni, ülni, gyalogolni, autót vezetni nem tud. Foglalkozási megbetegedése szexuális életére is kedvezőtlen hatással van, kapcsolata házastársával egysíkúvá vált, kedvetlensége miatt a családi programjaik is elmaradtak.

[11] A munkahelyi balesettel összefüggésben a felperes munkaügyi pert indított alperessel szemben. A baleseti sérülésre tekintettel a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.406/2014/50. számú és a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.487/2017/13. számú határozatával alperest 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

[12] A felperes kereseti kérelmében a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdése, 167. § (1) bekezdése, 177. §-a, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § a) bekezdése, 2:52. alapján sérelemdíj iránti igényt terjesztett elő. Kereseti kérelme szerint 2.500.000 forint sérelemdíj és ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a kialakult gerinc és ízületi betegsége, valamint a bal váll fájdalma foglalkozási megbetegedés, amely az alperesnél hosszú időn keresztül végzett nehéz fizikai munka következménye. Hivatkozott arra, hogy a munkáltató nem csak az üzemi balesetből eredő, hanem a foglalkozási megbetegedések következtében felmerült kártérítés megfizetésére is köteles. Az alperesi foglalkoztatás a felperes egészségét veszélyeztette, egészsége foglalkozási ártalmak miatt megromlott, ezzel személyiségi joga sérült. A foglalkozási eredetű megbetegedéséből származó egészségkárosodása 10% mértékű, azonban úgy vélte, mivel igényét kamat követelés nem terheli, keresete összegszerűségében is megalapozott. A sérelemdíj mértékénél álláspontja szerint figyelembe kell venni, hogy 36 éves korában munkaképtelenné vált, 40 éves korában rokkant lett. Egészségi állapota miatt kellett abbahagynia a kirándulásokat, hobbiszerűen űzött labdarúgást, de foglalkozási megbetegedése az oka házassága megromlásának, ami szexuális problémákra vezethető vissza. A gerinc és ízületi betegségek miatt felperes mozgása beszűkült, napi szinten fájdalmaktól szenved, ami alvászavart is okoz.

[13] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy az alperes csak azon kár megtérítésére kötelezhető, amely felperesnél valóban felmerült, és amely tekintetében alperes felelőssége fennáll. Véleménye szerint felperes tartalmilag ugyanazon hátrányok mentén kíván sérelemdíjat érvényesíteni alperessel szemben, mint amely hátrányok vonatkozásában már jogerős ítélet született, mely alapján az alperes 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítést megfizetett és folyamatosan jövedelempótló járadékot folyósít a felperes részére. Álláspontja szerint életszerűtlen, hogy hat évvel a munkaviszony megszűnését követően egzakt módon lehessen megállapítani a foglalkozási megbetegedés tényét. Az alperes szerint a felperes nem utalt az életvitelében és körülményeiben bekövetkezett olyan lényeges változásra, amely a korábbi ítélet jogerőre emelkedését követően, kizárólag a foglalkozási megbetegedés

következményeként merült fel. A korábbi üzemi baleset és a sorsszerű megbetegedésekből fakadó hátrányokat a foglalkozási megbetegedés körében nem lehet számításba venni, különös tekintettel arra, hogy ugyanezen életvitelbeli elnehezülésre az üzemi baleset következményeként a felperes a korábbi perben már utalt.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 750.000 forint sérelemdíjat. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 75.000 forint illetéket, valamint a 38.155 forint állam által előlegezett költséget, továbbá rendelkezett arról, hogy 38.156 forint állam által előlegezett költség és 75.000 forint illeték az állam terhén marad. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[15] Ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperes betegségei 2016. július előtt is fennálltak, azok munkaviszonnal való összefüggését 2016. júliusban állapították meg, erről felperes is csak ekkor szerzett tudomást, ezért a felperes 2019. január 24-én elévülési időn belül nyújtotta be keresetlevelét.

[16] Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki S.B, aki a felperessel azonos munkakörben dolgozott, a felperes feleségét és a perben orvosszakértői véleményt szerzett be.

[17] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az ítélezési gyakorlat szerint, ha sorsszerű megbetegedés rosszabbodása munkavégzési körülményekre, munkaköri feladatokra visszavezethető, vagyis a munkaviszonnal való összefüggés fennáll, a betegségek súlyosbodásáért, a rosszabbodásért, a munkáltató kártérítési felelősséggel tartozik.

[18] A felperes ügyében indított közigazgatási eljárásban 2016. június 16-án foglalkozási megbetegedésként a „csontok, ízületek, izmok, inak túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele által okozott betegség” diagnózist D14 kódszámon elfogadták és nyilvántartásba vették. A Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Helység2-i Intézete igazságügyi orvosszakértői véleménye alátámasztotta, hogy a felperesnél fennálló mozgásszervi betegségek és elváltozások alapját saját sorsú megbetegedés képezi, azonban ezen betegségeket a nehéz fizikai munka és a kényszertartás olyan jelentős mértékben súlyosbította, hogy a foglalkozással összefüggő egészségkárosodás kialakulása megállapítható, ennek mértékét a szakértői vélemény 10% egészségkárosodásban határozta meg.

[19] A szakértői véleményben foglaltakat az alperes nem vitatta, de véleménye szerint életszerűtlen, hogy a munkaviszony megszűnését követő 6 évvel kerüljön megállapításra foglalkozási megbetegedés.

[20] Az elsőfokú bíróság a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) rendelkezései alapján a baleset és foglalkozási megbetegedés fogalmát elhatárolta. Az Mvt. 87. § 1/A. szerint a baleset, az emberi szervezetet ért olyan egyszeri külső hatás, amely a sérült akaratától függetlenül, hirtelen, vagy aránylag rövid alatt következik be és sérülést, mérgezést, vagy más (testi, lelki) egészségkárosodást, illetőleg halált okoz. Az Mvt. 87. § 1/D. alapján a foglalkozási megbetegedés, a munkavégzés, a foglalkozás gyakorlása közben bekövetkezett olyan heveny és idült, valamint a foglalkozás gyakorlását követően megjelenő, vagy kialakuló idült egészségkárosodás, amely a

munkavégzéssel, a foglalkozással kapcsolatos, a munkavégzés, a munkafolyamat során előforduló fizikai, kémiai, biológiai, pszichoszociális, és ergonómiai kóroki tényezőkre vezethető vissza, illetve a munkavállalónak az optimálisnál nagyobb, vagy kisebb igénybevételének a következménye.

[21] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a fenti definíciók miatt lehetséges, hogy a foglalkozási megbetegedés több évvel a munkaviszony megszűnése után kerüljön megállapításra. Ezekben az esetekben ugyanis a károsult jellemzően hosszabb időn, sokszor évtizedeken keresztül dolgozik egészséget veszélyeztető munkakörökben, de a munkakörével összefüggő betegséget, vagy annak a munkaviszonnyal való okozati összefüggését számos esetben jóval később állapítják meg, mint amikor a munkaviszonya megszűnt.

[22] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapítása körében kiemelte, hogy a szakértői vélemény szerint a foglalkozásból eredő és az üzemi baleseti egészségkárosodás is mozgásszervi károsodásból fakad. A mozgásszervi egészségkárosodás pedig függetlenül attól, hogy az foglalkoztatási- vagy üzemi baleseti eredetű, hasonló tüneteket okoz, vagyis az életvitelt ugyanazon a területen nehezíti el. A felperes korábban már 23% mértékű üzemi baleseti egészségkárosodására – jobb váll sérülés maradvány állapota – és az ebből fakadó életvitelbeli elnehezülésre tekintettel részesült 1.500.000 forint összegű nem vagyoni kártérítésben, amely célját illetően a sérelemdíjjal megegyezik. Jelen perben az elsőfokú bíróság azt vette figyelembe, hogy a felperes foglalkoztatással összefüggő egészségkárosodása 10% mértékű, a foglalkozási betegségeket 42 éves korában állapították meg, mozgását nem csak jobb válla állapota korlátozza, hanem gerinc és ízületi betegsége is, amelyek olyan sorsszerű megbetegedések, amiket a munkaköri feladatok folyamatos végzése jelentős mértékben súlyosbított. A sérelemdíj összegénél ugyancsak figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes családi kapcsolata, házassága egysíkúvá vált, ezt a házastárs tanúvallomása és a szakértő is részben visszavezette arra, hogy a felperes mozgásból eredő fájdalmai miatt a házastársi együttlétek ritkultak. A felperes pszichés állapotát, melyet egyrészt munkatársa balesetének látványa, másrészt közvetve saját üzemi balesetének következményei is meghatároznak, azért hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság, mert azt a korábbi jogerős ítélettel elbírált perben már értékelte.

[23] Az elsőfokú bíróság a pervesztesség és pernyertesség arányát 50-50 százalékban állapította meg.

[24] A felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja alapján kérte a felülbírálati jogkör gyakorlását a másodfokú bíróságtól, és a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy a sérelemdíj összegét 750.000 forintról 2.000.000 forintra emelje fel a másodfokú bíróság. Az alperes perköltségben való marasztalását a csatolt költségjegyzék alapján kérte. Hivatkozott az Mt. 166. § (1) bekezdésére, 177. §-ára és a Ptk. 2:52. §-ára, 2:43. § a) pontjára. Álláspontja szerint a sérelemdíj megállapításának alanyi oldalán figyelembe kell venni a károsult életkorát. Azt, hogy a felperes 42 éves korában került megállapításra a foglalkozási megbetegedés, amikor még ereje teljében lehetett volna. A saját sorsú megbetegedéseit jelentős mértékben súlyosbította a nehéz fizikai munka és a kényszertartás. A felperesnél a 10 % mértékű foglalkozási megbetegedésből származó egészségkárosodás azért is jelent nagyobb gondot a felperesnek, mert a korábbi balesetből származó váll sérülése tovább

fokozza annak kedvezőtlen következményeit. Azáltal, hogy jobb vállát nem tudja nélkülözni a különböző terhelést okozó munkákból, sportból, gyakorlatilag teljes fizikai tétlenségre van kárhozthatva. A baleset és a foglalkozási megbetegedés együttes hatása miatt életvitelében negatív változások következtek be, állandó fájdalmakkal él, rendszeresen kezelésekre jár, időszakonként gyógyszereket szed. A felperes szexuális élete problémás, házastársával való kapcsolata megromlott, társasági élete megszűnt, baráti kapcsolatai megszakadtak. A felperes fellebbezésben a sérelemdíj összegének megállapításánál a tárgyi oldalon kiemelte, hogy a társadalmi, gazdasági változásokat is figyelembe kell venni, amelyben a károsult él.

[25] Az alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének sérelemdíj vonatkozásában való megváltoztatását, 500.000 forintra való mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban a megállapított tényállásból a sérelemdíjösszege tekintetében téves következtetésre jutott. Perköltség iránti igényét a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet alapján kérte. Álláspontja szerint a felperes nem utalt az életvitelében és körülményeiben olyan lényeges változásra, amely a korábbi ítélet jogerőre emelkedését követően, kizárólagosan a foglalkozási megbetegedés következményeként merült fel. Az alperes szerint a sérelemdíjösszegének megállapításánál figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes családi kapcsolata, házassága egysíkúvá vált, ezt a házastársa tanúvallomása és a szakértő részben visszavezette arra, hogy a felperes mozgásából eredő fájdalmai miatt a házastársi együttlétek ritkultak. E körben az alperes szerint a bizonyítás tárgyát nem képezte, hogy ez milyen mértékben vezethető vissza a felperes foglalkozási megbetegedésére és milyen mértékben más körülményekre, ezért ez az összegezés körében bizonyítottság hiányában nem vehető figyelembe. Az alperes szerint annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperes pszichés állapota nincs okozati összefüggésben azzal, hogy a felperes látta munkatársának súlyos balesetét, és a saját üzemi balesetének következményei már korábbi jogerős ítéletben figyelembevételre kerültek, az elsőfokú bíróság mégis értékelte ezeket a körülményeket a sérelemdíj megállapításánál. Mindezek alapján az alperes a megállapított sérelemdíjat eltúlzottnak tartotta.

[26] **A felperes és az alperes fellebbezése megalapozatlan.**

[27] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a felperes és az alperes fellebbezéséhez kötötte, a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjában írottak szem előtt tartásával gyakorolta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a jogi érveléssel, az anyagi jogszabályok alkalmazásával a másodfokú bíróság egyetértett.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletének 64-69. bekezdéseiben részletezte, hogy a sérelemdíjösszegének megállapításakor milyen tényeket, körülményeket, milyen súllyal értékelt, megjelölve azokat melyek nem voltak figyelembe vehetőek és mindezeknek kellően részletes indokát is adta, megjelölve, hogy mely bizonyítékok támasztották, illetve nem támasztották alá az értékelése körébe vont körülményeket.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelésével egyetértett.

[29] Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a felperes a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.M.406/2014/50. számú ítéletében a kártérítés ténybeli alapjával kapcsolatban megállapítottakhoz képest - mely az üzemi baleset következtében elszenvedett a jobb vállízület mozgás korlátozottságát, fájdalmasságát, domináns oldali karjának csökkent terhelhetőségét, ügyetlenségét, korábbi hobbi tevékenységek végzésének kizártságát, vagy akadályozottságát jelenti - többlet kártérítést megalapozó ténybeli alapot nem igazolt. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sérelemdíj összegét csökkentő tényezőként kell figyelembe venni, hogy a foglalkoztatásból eredő mozgásszervi betegségként a foglalkoztatástól független sorsszerű betegség jelentős súlyosbodását kellett értékelni.

[30] A felperes fellebbezésében hivatkozott körülményeket az elsőfokú bíróság mérlegelése körébe vonta. A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a fellebbezésben felsorolt körülményeket. Itt ismételt utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság kellő részletességgel indokolta a mérlegeléssel kapcsolatos döntését, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

[31] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a sérelemdíj összegének meghatározásánál felperes pszichés állapota kisebb súllyal sem vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a (68-69. bekezdéseiben) kifejtette, hogy felperes „jelenlegi” pszichés állapotát vette figyelembe azzal, hogy azt csak csekély mértékben és közvetve érintette negatívan a foglalkoztatásból eredő egészségkárosodás. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 68-69. bekezdéseiben kifejtett indokolással maradéktalanul egyetértett.

[32] Az alperes fellebbezésében szintén megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes családi kapcsolata, házassága egysíkúvá válásának okait tévesen értékelte az elsőfokú bíróság, mert az elsőfokú eljárásban nem képezte bizonyítás tárgyát, hogy a házasság egysíkúvá válása, a házastársi együttlétek ritkulása milyen mértékben vezethető vissza a felperes foglalkozási megbetegedésére, a felperes mozgásból eredő fájdalmaira és milyen mértékben azon kívüli körülményekre. Az alperes a bíróság felhívására 11. sorszám alatt tett érdemi észrevételt a perben beszerzett orvosszakértői véleményben foglaltakra, melyben nem tette vitássá a foglalkozási megbetegedés felperes szexuális életére vonatkozó szakértői megállapítást, és ezzel összefüggésben a házastárs bíróság által értékelt tanúvallomásában foglaltakat sem, ezért fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott az ebben a körben lefolytatott bizonyítás hiányára.

[33] Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott indokot az elsőfokú bíróság által megállapított sérelem díj összegének mérséklésére, az alperes fellebbezésében hivatkozottakra alapítottn.

[34] Az elsőfokú bíróság az Mt. 9. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó Ptk. 2:52. § (3) bekezdés és az Mt. 166. § (1) bekezdés rendelkezéseit helyesen értelmezve állapította meg a sérelemdíj összegét, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján a rendelkező részben foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[35] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés alapján megállapított összegű feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről. Figyelemmel arra, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, a felperesi fellebbezés illetékét az állam viseli. Mivel a másodfokú eljárásban mind a felperes, mind az alperes pervesztes lett, ezért a felek maguk viselik költségeiket.

[36] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2020. december 8.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Mózsa Gábor sk.

Dr. Ferenczy Tamás

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró